

бране се заръча да дохождатъ по особно и въ распорядено време и всѣкой, щомъ пристигне, да вземе книгата да прочита и да чака, до като се събератъ всичкитѣ.

Когато събранието бѣ въ пълнийтъ си съставъ, дойде Иларионъ и слѣдъ него Георги Тиховъ. Иларионъ, като съгледа малцината събрани, попита ги: „иматели много привържени. защото глѣдамъ твърдѣ малцина присѣтствувать.“ Членоветѣ му отговориха: „за зла честь твърдѣ малко привържени имаме, защото кжсно ни се съобщи за да работимъ.“ Иларионъ на запитването си продължи да говори: „въ другитѣ градове тѣй хладнокрѣвно не глѣдатъ на тѣзи работа. Въ Търново, Орѣховица и Лѣсковецъ, кога станеше събрание, присѣтствуваха по стотина-двеста души, на тѣхното присѣтствие бѣхъ очевидецъ и съ каква голѣма ревностъ дѣйствуваха; а Сливенъ е закжснѣлъ въ прѣготовлението си за бунтъ и народътъ странѣ отъ такава цель. Послѣ пакъ попита: „Събиратъ ли се пари за тая цель лесно и иматели събрани? „Не“, отговориха членоветѣ, „защото сумата за подържане на прикрититѣ дѣйци въ нашиятъ окръгъ, на излѣзлитѣ въ балканатъ и на тайни пощи, сж е похарчила отъ членоветѣ, безъ никаква чужда помощъ.“ Обърнатъ къмъ Нено, попита го: „кой чловѣкъ отъ Кортенъ, казване ми ти, че е общалъ да внесе петнадесять лири за въ полза на комитетътъ? „Да“ каза той, „името му знаете, трѣба само да се прати чловѣкъ съ писмо, за да ги приеме“. За да приеме паритѣ, назначи се Димитръ Сжбевъ, защото бѣше познатъ по тия села. Иларионъ на часа написа писмо адресирано: *до Злати Стояновъ въ Кортенъ*, и слѣдваше да пита: „колко души имате готови да дѣйствувать при първи позивъ?“ „Не може да се знае отговориха членоветѣ,“ мнозина се готови съ общаніе, но знаеми